

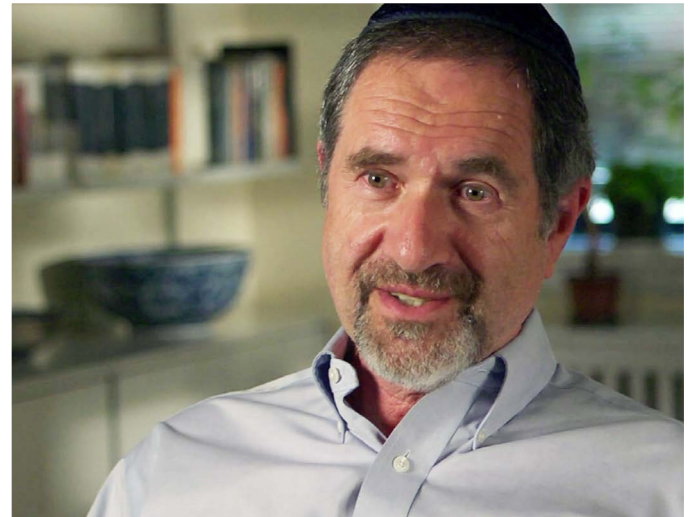
מצווה גוררת מצווה

מר צ'ארלס רמת

הסיפור שלי

סיפור מעורר השראה
לשולחן השבת

לזכות שמואל אליהו הכהן וזוגתו שרה יסכה וילדיהם:
שרה, אוריאל מנחם הכהן, הילה, אילה שיחיו אייזנברג
יהושע וזוגתו דינה ובנם מנחם איתן שיחיו גוטמן

יום אחד בשנת תשכ"ט (1969) הוא התקשר ושאל אם אוכל להסיע אותו לפגישה עם הרבי מליובאוויטש. "כמובן", עניתי, "העונג כולו שלי. באיזו שעה והיכן לבוא לאסוף אותך?" הסתבר שהפגישה נקבעה לשעה שתיים לפנות בוקר - עובדה שאותה לא לקחתי בחשבון - אך מאחר שהבטחתי, הסעתי אותו. כאשר הגענו למרכז חב"ד, הוא נכנס לפגוש את הרבי, ואני המתנתי בחוץ.

בשלב זה, אמי עדיין הייתה חולה מאוד. אחד מרופאיה יעץ שתעבור ניתוח קשה ומורכב, בעוד רופא אחר המליץ על סדרת הקרנות אינטנסיבית. שני הרופאים לא היו אופטימיים באשר לסיכויי החלמתה.

כל המשפחה הייתה שבורה ממצב זה, ואמי וגם אבי לא הצליחו לקבל החלטה באשר לסוג הטיפול שיש לבחור בו. משום כך, עלה בדעתי לנצל את ההזדמנות שהתגלגלה לידי בעקבות פגישתו של הרב גולדוויכט עם הרבי, וביקשתי רשות לשוחח עם הרבי בנושא זה.

ניגשתי אל הרבי תוך כדי שנפרד מהרב גולדוויכט, ובסתר לבי חששתי שהוא ידחה אותי. השעה הייתה שלוש וחצי לפנות בוקר, וחשבתי שיאמר, "אני עייף כרגע. בקש מהמוזכיר שלי שיקבע לך פגישה". אך לא כך הוא הגיב, אלא אמר, "בבקשה, בבקשה היכנס".

עוד קודם לכן, פנה אבי לשוחח בנושא זה עם אדמו"ר חסידי אחר, והוא הציע לשנות את שמה של אמי, וגם אמר שנקרא פרקי תהלים לפי רשימה של פרקי תהלים שנתן. באיזה שהוא מקום, ציפיתי שהרבי יעניק לנו עצה דומה. אך הוא הפתיע אותי. תחילה התעניין ושאל אותי לשמי, והיכן אני גר, ואחר כך ביקש לשמוע פרטים בנוגע למצבה של אמי. התברר שהוא הכיר את הרופאים שטיפלו בה, וכאשר שמע את התחזיות הקודרות, הוא גילה רגישות רבה, וסייע לי להתכונן לגרוע מכל. בשום שלב הוא לא אמר שיתרחש נס. מאחר שהוא היה כל כך מציאותי, ולא טיפח שום תקוות שווא, הוא כבש את לבי. באותו רגע חשתי שהוא החכם באדם.

אני בן לניצולי שואה. הוריי אמנם לא סבלו במחנות הריכוז, אך שניהם איבדו את כל משפחתם במהלך המלחמה. הם נפגשו אחרי השחרור והקימו את ביתם בווינה, אוסטריה, שם נולדתי בשנת תשי"א (1951). אולם, בגלל האנטישמיות שרווחה באוסטריה, הם היגרו לארצות הברית כשהייתי בן ארבע - תחילה התיישבו בקליבלנד, ואחר כך במונסי, ניו יורק.

בשנת תשכ"ז (1967), כשהייתי בן שש עשרה, ואמי רק בת ארבעים ושתיים, היא גילתה שהיא חולה במחלה ממארת סופנית. הייתי אז נער פרוע בגיל ההתבגרות, והיא ביקשה שאסע לישראל למשך שנה ואלמד שם בישיבה, בתקווה שבעקבות כך אהפוך ליותר רגוע ומיושב. הייתי מוכן לעשות הכל למען אמי, ולכן נסעתי, ונרשמתי ללימודים בישיבת 'כרם ביבנה'. הלימוד שם היה חוויה מאוד משמעותית עבורי - השקעתי זמן רב בלימוד תורת המוסר, במיוחד בכתביו של הרב אליהו דסלר. בשעתו נוצר קשר קרוב וידידותי ביני לבין ראש הישיבה, הרב חיים גולדוויכט. מאוחר יותר, בכל פעם שהוא היה מגיע לארצות הברית, הוא היה יוצר קשר אתי, והייתי משמש כנהגו האישי.

«

פרויקט מיוחד לשימור זיכרונות ועדויות על חייו ופועלו של הרבי מליובאוויטש.
סיפור זה הוא אחד מני רבים שתועדו על ידינו בראיונות וידאו לאורך השנים. נכון להיום,
מצויות בידינו קרוב ל-1400 עדויות מכלי ראשון. הערות והצעות יתקבלו בברכה: sipursheli@jemedi.org

MY ENCOUNTER
with the REBBE

כאשר המפגש הגיע לסיומו, אמר לי הרבי, "בבקשה עדכן אותי בהתפתחויות". הייתי אז צעיר חצוף בן שמונה עשרה, ומיד עניתי, "האם אתה סתם אומר את זה, או שאתה באמת רוצה לשמוע ממני?"

בתגובה אמר הרבי, "לעולם לא הייתי אומר דבר שאינני מתכוון אליו באמת".

אחרי שיצאתי מחדרו - על אף שהרבי אמר לי להתכונן לקראת הגרוע מכל - לא חשתי מדוכא. אדרבה, חשתי הקלה מסוימת, כאילו הוסר עול כבד שרבץ עלי. היה זה כאילו שהרבי אמר לי, "מה שלא יקרה, יהיה בסדר". כתוצאה מכך, הצלחתי לסייע לאמי לקבל החלטה בנוגע לבחירת סוג הטיפול שיסייע לה לשמר רמה כלשהי של איכות חיים. במצבה לא היה סיכוי מציאותי להצלחת טיפולים כאלה ואחרים, שהיו רק גורמים לה סבל מיותר. לכן, היא החליטה לבסוף לדחות את שתי הצעות הטיפול - הן את הניתוח והן את ההקרנות - והעדיפה לקבל רק טיפול משכך כאבים, שאפשר לה למצות באופן מיטבי את הזמן שנותר לה. אמי חיה עוד חודשיים, ואחר כך היא שקעה בתרדמת.

אחרי פטירתה באתי אל הרבי שוב ושוב כדי לדון ולשוחח בסוגיות חיים שונות. יכולתי להיפתח בפניו ולשתף אותו בלבטי הפנימיים ביותר. יכולתי לומר לו, "רבי, אני עובר משבר אמוני. אני באמת לא מאמין. אני אוהב את היהדות; אני אוהב הרבה מהמצוות ומהמנהגים, אבל הם אינם באמת חלק מהחיים שלי".

בכל פעם תגובתו של הרבי הייתה עמוקה ומופלאה - ומותאמת בדיוק לפי מידותיי. פעם אחת הוא שאל אותי, "האם אתה מקפיד על שמירת כשרות? האם אתה מניח תפילין? האם אתה שומר שבת?" עניתי בכנות שלא.

בתגובה שאל אותי הרבי, "אם אבקש ממך לקיים דבר אחד בלי שום תנאים מוקדמים, האם תבטיח לי שתקפיד עליו?" עניתי, "כן, כל דבר שתבקש ממני אני מבטיח לך שאקיים". ואז הוא אמר, "האם אתה ואשתך תסכימו להדליק נרות שבת מידי יום שישי בלילה?"

"סגור", עניתי.

ומאז ועד היום לא החמצנו אפילו פעם אחת הדלקת נרות שבת. יום שישי בלילה הפך להיות מקודש עבור כל המשפחה שלנו. כאשר ילדינו היינו בני עשרה, הם לא יצאו למסיבות ולבילויים באותו לילה. אפילו כאשר היו לי על הפרק כל מיני עסקאות חשובות, בשישי בלילה תמיד הקפדתי להיות בבית. ייתכן שהדלקת נרות שבת היא מצווה פשוטה במכלול

הרחב של שמירת מצוות, אבל עבורנו מצווה זו הייתה מהלך משנה חיים. סעודת ליל שבת הפכה למשהו מיוחד עבור כולנו. אפיית החלות לקראת שבת הפכה למשהו מיוחד. פתיחת ביתנו לאורחים בליל שבת הפכה למשהו מיוחד.

בעיניי, זו הייתה הגאונות של הרבי. אילו היה מתעקש שאקבל עלי שמירת תורה ומצוות באופן מלא, הייתי מנסה, אבל זה כנראה לא היה מחזיק מעמד. ועם זאת, המצווה הבודדת הזו שמרה על משפחתי ובזכותה המשכנו לצעוד תמיד בדרך היהדות לאורך מסלול חיינו, וגם בנותיי ממשיכות לנהוג כך בבתיים שהן הקימו.

בפגישה אחרת שהייתה לי עם הרבי, שאלתי אותו מה אני אוכל לעשות למענו כדי לבטא את הכרת תודתי על כל מה שעשה למעני. הוא אמר, "אינני זקוק שתעשה דבר למעני באופן אישי, אבל תוכל לעשות דברים כדי לסייע לאחרים באמצעות. התבונן פנימה אל תוך לבך, וחשוב באיזה מיזם היית רוצה לתמוך. בחר את מה שמדבר אליך - כך תשקיע את עצמך באמת בעבודתנו".

עשיתי כפי שביקש ממני. אחד מרבני חב"ד נתן לי סקירה מקיפה על תנועת חב"ד בכללותה, שהרשימה אותי עד בלי די. ראיתי שהרבי, בנוסף להיותו ככל הנראה המנהיג הרוחני הגדול ביותר בדורנו, היה גם מנכ"ל גדול, ואסטרטג מעולה, והוא פיתח ארגון כלל עולמי שמפיץ טוב במידה שלא תיאמן. ומאז אני גאה להימנות עם תומכיו של ארגון זה.

מר צ'ארלס שמואל רמת הוא כיום יו"ר משותף של נירורטרופ ביו-סיינס, חברת ביוטכנולוגיה השוקדת על פיתוח תרופות להצלחת חייהם של ילדים הסובלים ממחלות סופניות ושל חולי אלצהיימר. הוא רואיין במנהטן, בביית-חב"ד באפר ווסט סייד, בחודש ניסן תשע"ו (2016).

דודס ומפץ באה"ק ע"י צעירי אגודת חב"ד / המרכז לעזרי שלוחות ט"ו 1777-373-03

לזכות אבינו היקר הרב יעקב שי' מינסקי ולעילוי נשמת אמנו היקרה מרת שיינא באשע בתיה ע"ה הוקדש ע"י בנם ר' שניאור ויוכבד שיחיו מינסקי

השבוע לפני:

< תשמ"א (1980) — בשיחה בפני קבוצת שלוחים שעמדו לצאת לשליחות לקזבלנקה, מרוקו, הסביר הרבי שכל יהודי משול לספר תורה. משכך, ראוי שיקדמו את פני השלוחים מתוך קבלת פנים חמה ולבבית, בדומה לחגיגה הנערכת בעת הכנסת ספר תורה חדש לבית הכנסת.¹ ז' בטבת

1 שיחות קודש תשמ"א, חלק א, עמ' 748

ההקדשות שלכם מאפשרות את המשך הפצת הגיליון השבועי.

לפרטים נוספים ולהרשמה לקבלת הגיליון השבועי בדוא"ל כתבו לנו: sipursheli@jemedi.org

פריקט של

JEWISH EDUCATIONAL MEDIA

sipursheli@jemedi.org | myencounterblog.com | 03-9608018

784 Eastern Parkway | Suite 403 | Brooklyn, NY 11213

© כל הזכויות שמורות 2015